

Már elnyerték jutalmukat

Még a Szentírásban is megörökítésre került az az emberi kétség, mely szerint nem (mindenkinek) látható a világban Isten igazságossága. A bűnösök dőzsölnek, „fedez a bikájuk”, az üldözöttek, elesettek, elnyomottak meg sanyarognak. Meg felkelti Isten a napját jókra és gonoszokra egyaránt. Hol van az igazságosság? Van például egy rész, amire azonban érdemes figyelni. Ott nem kifejezetten a bűnösökkel foglalkozik, legalábbis nem az otromba gonosztevőkkel, inkább azokkal, akik a világ előtt szeretnének jónak látszani. Mondjuk, közöttük gyakran találunk valóban elvetemült bűnözőket, de inkább képmutatók, akik látványosan adakoznak és imádkoznak (Mt. 6. 1-6.). Ott azt írja, így ne tegyetek, ugyanis ők már ezzel elnyerték jutalmukat!

Ki ne vágya a világ elismerésére, a dicsőségre embertársai között? Sokaknak pont elég ez a jutalom, hiszen ez a cél, egyébről meg fogalmuk sincsen, mi lehet még annál több, mint amire vágnak. Ez mondható el a bűnösökről is, hogy látható, tapintható, számukra érzékelhető és elképzelhető célokra törnek eszközök válogatása nélkül. És tessék! Bizony el is érhetik azokat, mi akkor a hiba? Kezdjük a kisebb bűnökkel! Aki elbliccel egy tanórát, egy edzést, egy zenekari próbát, annak lám, megvan a fizetsége, szerzett szabadidőt egy fagyira, filmre vagy bármi egyébre. Megvan a fizetsége. Vannak, akik így élik le életüket, eszközben nem válogatva érnek el mindent, látszólag ők a világ urai. Sokszor még a világi büntetéseket is elkerülik, de tán még az emberi szóbeszédet is, mert olyan képmutatóan és alattomosan végzik dolgukat. Ők látszólag elnyerték jutalmukat, amire vágytak, amit el tudtak képzelni jól maguknak!

Na jó, ki foglalkozik vele, hogy ennek hol az ára ebben az életben vagy utána? Lényeg az, hogy a folyó pillanatokból kihozzák maguknak azt, amit különösebb elvi megfontolások nélkül megtehetnek és még börtönbe sem kell menniük. Megkapták már jutalmukat! Ők gyakran nem ismerik az élményt, mikor becsületes, nehéz, veritékes munkával és egyenes úton érik el vágyaikat és elégedett, jóleső érzéssel néznek a tükörbe, bármi keveset is értek el a világ szemében. Annak gondolata is ismeretlen, hogy bár nem váltották meg a világot (arról már lemaradtak), de a lehetőségekhez és adottságokhoz képest a legnemesebb eszközökkel érték el azt, amit. Ennek következménye nem a halálunk után esedékes egy felsőbb ítélet nyomán. Miként a pokol, a mennyország, így az Istennek tetsző cselekedet és élet jutalma is kézbesítésre kerül még földi életünkben.

Akkor minden szegény így érez? A szegénység, elesettség jó esélyt ad az embernek, hogy Isten közelébe jusson, de nem garancia. Akik a világ dicső embereire irigykednek, azokat emeli példaképnek, a szintjükre akar elérni, akkor az örök elégedetlenség és boldogtalanság magvát hordozzák a szívük alatt, jó táptalajt adva a legkülönbözőbb kísértéseknek, bűnöknek. Nekik azonban megadatik az olykor nehézkes, ám komoly gyümölcsöket hordozó sors, ami a gazdagoknak, kevélyeknek szinte elérhetetlen, hogy megtapasztalják a valódi boldogságot, az élet igazi jutalmait.

Ifjú koromban összeomlott az életem minden tekintetben, igen mély depresszióba kerültem. Azt azért megsejtettem, hogy ha nálam sokkal rosszabb sorssal küzdő emberek tudnak boldogok lenni, akkor annak kell legyen egy titka. Csupán ez a feltevés tartotta bennem a lelket, a keresés lelkét még vagy két évtizedig, mire világosabb lett fölöttem az ég.

Sajnos, sokak természetesnek veszik, hogy boldogtalanok és szenvednek, mert olyan élethelyzetük van, amiben „érthető” ez. De mégis találunk rá sok példát, mikor a puszta létük fenyegetettsége idéz elő olyan helyzetet, amivel annyira átfordul az értékrendjük, hogy megtalálják azt a nézőpontot, hogy

elnyerjék azt a jutalmat, ami álnok, bűnös úton, sőt még kitartó, becsületes munkával sem feltétlenül érhető el.

Templomlépcső, 2022. december